

Oznanila

župnije Dolenja vas, januar 2025 letnik 35

Upati ne pomeni pričakovati, da bo vse dobro. To bi nekako pomenilo, da pričakujemo od Boga, da bo delal samo tisto, kar mi mislimo, da je dobro. Vsak pa si lahko po svoje predstavlja, kaj je dobro in kaj slabo, čeprav imamo lahko glede tega neke skupne konsenze. Upati, da bo vse dobro je torej nekako idealistično, nerealno, ker Bog ne obljublja nebes na zemlji.

Upati, pomeni sprejeti resnico takšna kakršna je in sprejeti, da ima ta resnica, ki jo pač doživljamo, živimo svoj smisel, smisel v Bogu. Upati pomeni biti odprt za delovanje Božje previdnosti. Upati pomeni biti odprt – dopustiti Bogu, da deluje po svoje, ter da nas preseneti.

Skozi sveto leto bomo skušali obnoviti, poglobiti upanje v Boga. Z različnimi pobožnostmi in duhovnimi praksami se bomo skušali odpreti čudovitemu Božjemu delovanju. Spoznavali bomo, kako lahko Bog tudi iz največjega zla in največje nesreče napravi vse dobro in srečno. To spoznavanje je upanje.

Vendar Bog tega ne počne sam od sebe. Potrebuje tudi nas. Potrebuje naše sodelovanje, ker imam svobodno voljo. In če ne sodelujemo ne bomo videli, ne bomo spoznali in bomo obupali. To naše sodelovanje pa je romanje: od kapelice do kapelice, od ene pobožnosti do druge, romamo in krepimo svoje upanje v Boga, ki nas po Svetem Duhu odrešuje v Jezusu Kristusu.

MAŠNI NAMENI – JANUAR 2025

Mašni nameni za mesec januar so zgolj v tiskani obliki oz. na oglasni deski.

BRALCI BERIL – JANUAR 2025

Seznam bralcev beril na mesec januar je zgolj v tiskani obliki oz. na oglasni deski.

ČIŠČENJE ŽUPNIJSKE CERKVE

11.1.2025 ob 10-ih – Lipovec 3

25.1.2025 ob 10-ih – Lipovec 4

MINISTRANTSKE VAJE

4.10. in 18.1.2025 ob 10-ih

ZAKRAMENT SVETEGA KRSTA

Zakrament svetega krsta bo mogoče prejeti v nedeljo 19.1.2025 po sveti maši ob 10-ih. Obvezna priprava za starše in botre bo v petek 18.1.2024 ob 18.30

ČEŠČENJE NAJSVETEJŠEGA ZAKRAMENTA

Župnijska cerkev je načeloma odprta vsak dan od 9-ih do 18-ih, ravno za to, da bi verniki lahko osebno gradili svoj odnos z Jezusom Kristusom, ki je pod podobo svete evharistije v tabernaklju. Skupno češčenje Najsvetejšega zakramenta z molitveno uro pa poteka vsak četrtek eno uro pred večerno sveto mašo.

SVETI TRIJE KRALJI – ROMARJI UPANJA

Sveti Trije kralji oz. trije modreci (6. januar) so vedeli, preko preučevanja svetih spisov in starodavnih prerokb, vedeli da se bo rodil Božji maziljenec, Božji Sin, odrešenik sveta. To spoznanje so vzeli kot čisto resnico. Tako je in nič drugače. Kakor se tudi nam dogajajo resnice: dež pada, sonce sije, nekaj nas boli, nekaj nas mori, nekaj nas veseli, id.

Niso pa vedeli točno kje je ta Maziljenec, niso vedeli, kakšen je, niso vedeli točno kaj s to resnico narediti. Lahko bi vsak počakal v svoji palači, da bo čas sam od sebe pokazal. Tako kot mi, čepimo vsak v svoji hiši, vsak v svojem življenju. Pač resnica je, skušaj jo preživeti kakor veš in znaš. To še ni upanje.

Upanje je torej odprtost, da se resnica razodene, kakor hoče, da se razodene. Zato so se sveti trije kralji odpravili na pot. Hodili so za zvezdo, zvezda jim je kazala pot, ter jih je dokončno pripeljala na cilj v Betlehem. Zagotovo ni šlo vse kot po maslu. Jezdili so na kamelah in kamele so znane po svoji muhavosti. Kaj pa je naša zvezda? Naša zvezda je Cerkev. Kaže nam kje je naš odrešenik? Nikjer ne piše, da bi moralo iti vse kot po maslu, v skladu s tradicijo in navado. Konec koncev Jezus Kristus je s svojim rojstvom prelomil z vsemi tradicijami in navadami.

Sveti Trije kralji so zapustili cono svojega udobja, ter romali vsak iz svojega kraja, sledili so zvezdi in dokler niso prišli v Betlehem sploh niso vedeli, kam gredo. Tako mi romamo iz cone svojega udobja, sledimo naukom Cerkve. In to romanje je upanje. Upanje je cilj, a ob enem je tudi pot. Cilj kot Betlehem kot tudi nedeljska sveta maša in večno življenje v nebeškem kraljestvu.

CILJI IN NAMENI SVETEGA LETA – 1 DEL.

Sveto leto lahko primerjamo tistemu dogodku, ko se je Jezus na gori spremenil vpričo apostolov. Jezus je povabil apostole na goro spremenjenja zato, da bi utrdil njihovo zaupanje. Najprej s čudežnim dogodkom. Ta čudežni dogodek je sveto leto samo. Vzpon na goro ni lahak. Potrebno se je pravilno opremiti in obuti. Kakor na gorske izlete vzamemo samo tisto, kar resnično nujno potrebujemo, brez odvečne prtljage. Tako na sveto leto vabi

v čas, ko v svojem življenju uporabljamo samo tisti, kar nujno potrebujemo za življenje, vsemu ostalemu pa se odrečemo, zato, da bi lažje prišli na goro.

Ko pa so prišli na goro se je Jezus spremenil. To je apostole prav gotovo prestrašilo. Čudežen dogodek je potrdil njihovo vero v božansko resničnost Jezusa Kristusa. Resno vzet čas za Boga, človeka preseneti, morda v tem, da se čudi kako globoko so zakoreninjene slabe navade in razvade, morda v tem, da v sebi odkrijemo talente in lastnosti, za katere sploh nismo vedeli, da jih imamo, morda v tem, da vidimo bližnje in svet iz druge perspektive in še in še je možnosti, ki nam jih odpira postni čas.

Ko Jezus vidi, da je z dogodkom spremenjenja morda apostole le prestrašil, se jih dotakne. Vernik potrebuje božjega dotika, zato, da bi lahko zaupal. Ne moremo zaupati kar tako, ne da bi vedeli ali poznali. Sveto leto nas lahko prijetno ali neprijetno preseneča. Odrekanje, prilagajanje Božji volji namreč odpira pore naše duše in na plano prihajajo mnogotere stvari. Zato potrebujemo Božjega dotika, ki bi nas utrdil, opogumil, sprejel.

Bog se nas dotika predvsem preko svete evharistije in svete spovedi. Sveto leto je kairos – milostni čas, ko se nas Jezus lahko dotakne in nam pravi: **»Vstanite in ne bojte se.«**

Izkoristimo ta čas in pustimo Jezusu, da se nas dotakne, tam, kjer smo najbolj ranljivi, najbolj slabotni, najbolj šibki in v tisti duhovni rani nas bo ozdravil. Vendar to lahko storimo samo, če upamo. Razne duhovne vaje, spokorne vaje odpirajo takšne in drugačne rane, razkrije šibkosti in slabosti mesa in duha, če vse to ni maziljeno z blagodejno zaupno molitvijo, se lahko vse te rane zagnojijo in sveto leto ne doseže svojega namena, temveč ravno nasprotno: v sebi zakrknemo, kakor je zakrknil faraon.

Bog je obdaril Egipčane z desetimi nadlogami zato, da bi dokazal svojo moč. Toda faraon ni zaupal ne Izralcem, ne njihovemu Bogu. Dvomil je in zato je zakrknil in jih ni pustil iz svoje oblasti. Še takrat, ko jih je pustil, je to kmalu obžaloval in jih začel preganjati. Toda, kar se Bog odloči to izpelje. In faraon je bil pokončan. Tako smo lahko tudi mi pokončani, če ne bomo

zaupali Bogu in mu pustili, da se nas dotakne v naših desetih nadlogah, ki jih je lahko dvajset, trideset, nešteto, ali pa samo ena.

V svetem letu se bomo poglobljali v skrivnost Božjega dotika, prežeti z molitvijo. Molitev more imeta čist in preprost namen.

»Pravi namen je čist namen. Hočemo izpolniti Božjo voljo iz nadnaravnega nagiba. Hočemo ugajati Bogu. A pri tem še vedno postavljamo delo in sebe stran o d Boga in zunaj njega. Ko je delo opravljeno, se zadovoljimo z njegovo izvršitvijo in upamo na nagrado od Boga. Kadar pa imamo preprosti namen, smo manj zaskrbljeni s stvarjo, ki jo je treba opraviti. Vse, kar storimo, storimo ne samo za Boga, marveč tako rekoč v njem. Brez preprostega namena molitveno življenje v resnici postaja ne le težko, ampak celo nerazumljivo.« (T. Merton)

»Svetost,« pravi ameriški duhovni pisatelj Thomas Merton: »ne obstoji samo v spolnjevanju Božje volje,« ni samo v izpolnjevanju postne postave, »obstoji v tem, da hočeš Božjo voljo. Kajti svetost je zedinjenje z Božjo voljo, niso pa vsi, ki spolnjujejo njegovo voljo, zedinjeni z njegovo voljo.« (Merton)

MISLI O UPANJU PAPEŽA BENEDIKTA XVI. – SPE SALVI

Umetnost je biti na pravi način človek, umetnost živeti in umreti. Kristus nam pove, kdo je človek v resnici in kaj mora storiti, da bo resnično človek. Kristus nam kaže pot, in ta pot je resnica. On sam je oboje in zato tudi življenje, po katerem se vsi oziramo. Kristus kaže tudi pot onkraj smrti. (6)

Vera pa je: da krepko stojimo v tem, kar pričakujemo, prepričanost o tem, česar ne vidimo. Vera ni samo osebno stegovanje po prihajajočem, ki je še docela nenavzoče. Vera nam nekaj daje. Vera nam že zdaj daje nekaj od pričakovane resničnosti, in ta pričakovana resničnost je tista, ki nam postane »dokaz« za tisto, česar še ne vidimo. Vera priteguje prihodnost v sedanost, tako da ni več čisti »še ne«. To, da obstaja prihodnost, spreminja sedanost. Prihodnje se dotika sedanosti in tako se prihodnje preliva v zdajšnje in prihodnje. (7)

Vera daje življenju novo osnovo, nov temelj, na katerem človek stoji, in s tem postane relativen običajni temelj, namreč zanesljivost gmotnega dohodka. Nastane nova svoboda v odnosu do tega, samo na videz nosilnega življenjskega temelja, čigar normalnega pomena s tem seveda ne tajimo. Ta nova svoboda, vednost za novo "substanco", ki nam je bila podarjena, se ni pokazala samo v mučeništvu, ko so se ljudje upirali vsemogočnosti ideologije in njenih političnih organov in so tako s svojo smrtjo prenovili svet. Pokazala se je zlasti v velikih odpovedih

Vsak rod mora seveda storiti tudi svoje, da zavladajo prepričljive ureditve svobode in dobrega, ki pomagajo naslednjemu rodu kot smerokaz za pravilno rabo človeške svobode in tako v vsej človeški omejenosti dajejo neko jamstvo tudi za prihodnost. Drugače povedano: dobre strukture pomagajo, a same ne zadostujejo. Človek nikoli ne more biti odrešen samo od zunaj. (25)

Povejmo to povsem preprosto: človek potrebuje Boga, sicer je brez upanja. Ta trditev svetega Pavla (prim. Ef 2,12), navedena na začetku, se iz potekanja novega veka izkazuje kot povsem realistična in popolnoma resnična. Zato velja, da se brez Boga osnovano "božje kraljestvo" - torej kraljestvo človeka samega - neizogibno neha z "napačnim koncem" vseh reči, kakor ga je opisal Kant. (23)

Še eno za vsakdanje stvari ne povsem nepomembno pripombo bi rad dodal. K neki danes morda manj navzoči, a še ne tako dolgo nazaj zelo razširjeni obliki pobožnosti je spadala misel, da moremo majhne vsakdanje težave, ki nas vedno znova doletijo kot bolj ali manj občutljivi vbodljaji, "darovati" in jim s tem podeliti smisel. V tej pobožnosti so bile gotovo pretirane in tudi nezdrave reči, a vprašati se je treba, ali niso le nekako vsebovale nekaj bistvenega in koristnega. Kaj neki pomeni: "darovati"? Ti ljudje so bili prepričani, da so lahko svoje majhne težave polagali v veliko Kristusovo sotrpjenje, tako da so nekako spadale v zaklad sotrpjenja, ki ga človeštvo potrebuje. Tako so lahko tudi majhne zlovoljnosti vsakdanjika dobivale smisel in prispevale h gospodinjstvu dobrega, ljubezni v človeštvu. Morda

bi se morali le vprašati, ali to lahko postane tudi za nas spet smiselna možnost. (40)

Protest zoper Boga zaradi pravičnosti ni koristen. Svet brez Boga je svet brez upanja (Ef 2,12). Samo Bog more ustvariti pravičnost. In vera nam daje gotovost: Bog to stori. Podoba o poslednji sodbi najprej ni podoba groze, marveč je podoba upanja, za nas morda celo odločilna podoba upanja. Toda ali ni tudi podoba strahu? Rekel bi: podoba odgovornosti. Torej podoba za tisti strah, o katerem sv. Hilarij pravi, da ima ves naš strah svoje mesto v ljubezni.[1] (44)

Naše eksistence segajo druga v drugo, med seboj so povezane z mnogovrstnim medsebojnim delovanjem. Nihče ne živi sam. Nihče ne greši sam. Nihče ni rešen sam. V moje življenje nenehno sega življenje drugih: v tem, kar mislim, govorim, delam, naredim. In obratno moje življenje nenehno sega v življenje drugih: v zlu kakor v dobrem. Zato moja prošnja za drugega njemu ni nič tujega, nič zunanjega, tudi po smrti ne. V prepletenosti bitja more moja zahvala njemu, moja molitev zanj pomeniti del njegovega očiščevanja. In pri tem nam ni treba svetnega časa preračunavati na božji čas: v občestvu duš je goli svetni čas presežen. Nikoli ni prepozno in nikoli zaman dotakniti se srca drugega. (48)

Župnijska pisarna, je odprta ob petkih od 16.00 do 17.00

Mašni nameni se pobirajo **osebno** v času uradnih ur, običajno na prvi petek.

Sveta spoved je možna med tednom pol ure pred sveto mašo ali po dogovoru.

Bolniško maziljenje, za obisk se dogovorite na tel.: 031/347-427.

Duhovnik v UKC Ljubljana je dosegljiv na tel.: 041/613-378